

nr.

r. : 66.12.30331/02

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 28 JUNI 2005

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, eenentwintigste kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft volgend vonnis uitgesproken :

Gezien de stukken van vervolging :

In de zaak van het openbaar ministerie tegen :

! , geboren te op
, wonende te ,

VERDACHT VAN :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1- 4°, 146 – 1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij art 99 § 1 – 4° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning

Op grond gelegen te ten kadaster
gekend onder , in eigendom toebehorende aan
geboren te op
zonder beroep, wonende te en
aan
geboren te op , maatschappelijk
assistente, wonende te

1. het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd, namelijk door een hoeveelheid grond van ongeveer 250 m³ in landschappelijk waardevol agrarisch gebied te hebben uitgespreid

te op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 15.04.2002 (st.4) tot en met 02.05.2002 (st.10)

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

HOGER BEROEP

*Bevl. i) tegen alle schikkingen
op 1/7/05 door
op 1/7/05 door OM tegen*

Op het terrein lag tevens één hoop inert afval met beton.

De feiten worden op 2 mei 2002 op aangifte van de natuurwachter ook door de politie vastgesteld. Een ambtenaar van de gemeentelijke neemt foto's en laat de werken stilleggen.

5. Ter gelegenheid van zijn verhoor op 2 mei 2002 verklaarde de beklaagde de weide te pachten. Hij gaf toe ongeveer 250 m³ grond te hebben laten opvoeren met de bedoeling 'de oneffenheden weg te werken' om het perceel gemakkelijker te kunnen bewerken.

Hij zou een vergunning aanvragen.

Nopens de tenlasteleggingen

6. De beklaagde wordt vervolgd wegens het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem zonder te beschikken over een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning in de periode van 15 april 2002 tot en met 2 mei 2002 (tenlastelegging 1) en de instandhouding van deze toestand in de periode van 3 mei 2002 tot 19 maart 2005 (tenlastelegging 2).

7. De beklaagde betwist de feiten niet maar houdt voor dat het niet om een vergunningsplichtige reliëfwijziging gaat.

Ten onrechte.

Het perceel ligt volgens het gewestplan in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Landschappelijk waardevol agrarisch is kwetsbaar gebied. Dat blijkt ook uit het schrijven en de vaststellingen van de natuurwachter.

In deze gebieden gelden krachtens art. 15 van het K.B. van 28.12.1972 betreffende de inrichting van de gewestplannen beperkingen met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen.

Volgens de natuurwachter maakt het perceel deel uit van een landschappelijk en ecologisch waardevol gebied, waarbij de en de beekbegeleidende graslanden één van de waardevolle pijlers vormen.

Het perceel vertoont duidelijk reliëf met dieper liggende stukken en putten. Het ophogen van beekbegeleidende gronden, in het bijzonder graslanden, is tegenstrijdig met de huidige beleidsvisie om de relatie tussen de waterloop en zijn winterbedding optimaal te behouden. Vochtige weilanden kenmerken zich ook door een typische vegetatie.

In dergelijk kwetsbaar gebied is elke reliëfwijziging, zelfs van het microreliëf, aanmerkelijk omdat zij de aard en de functie van het terrein wijzigt.

Uit de zeer degelijk gemotiveerde herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur blijkt dat het perceel een vochtig weiland is waar de grondwatertafel nooit onder de 125 cm daalt.

Dat is duidelijk de reden geweest waarom het perceel diende opgehoogd te worden of de natste depressies gevuld zodat het efficiënter kon geëxploiteerd worden.

Terecht wordt door de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur er ook op gewezen dat door het storten van de 250 m³ grond het waterbergend vermogen van deze laag gelegen en beekbegeleidende weide met 250.000 liter wordt verminderd.

De rechtbank stelt andermaal vast dat het plaatselijk bestuur zich daaromtrent weinig zorgen maakt. Na een onderhoud met de beklagde schrijft de burgemeester immers op 3 mei 2005 een brief aan de afdeling Natuur dat er volgens hem geen vergunning vereist is.

8. Uit de gegevens van het strafdossier en de behandeling ter openbare terechtzitting is komen vast te staan dat de tenlasteleggingen, zoals hiervoor omschreven, bewezen zijn.

9. Voor wat de instandhouding betreft (tenlastelegging 2), dient rekening te worden gehouden met de wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening.

10. Bij arrest nr. van 19 januari 2005 vernietigde het Arbitragehof in artikel 146, derde lid, DORO, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden «, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg ».

Het derde lid van artikel 146 DORO luidt thans: *“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.”*

De bewezen inbreuken situeren zich volgens het gewestplan (K.B. 24 maart 1978) in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Landschappelijk waardevol agrarisch is kwetsbaar gebied zoals bedoeld in artikel 146, vierde lid DORO.

De strafsanctie voor de instandhouding van de bewezen inbreuken bedoeld in de tenlastelegging 2 geldt bijgevolg in dit geval nog steeds.

Nopens de straffen

11. De inbreuken kunnen krachtens artikel 146, eerste lid, 1° DORO bestraft worden met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van € 26 tot € 400.000,00 of met één van deze straffen alleen.

12. De betichtingen 1 en 2 zijn de opeenvolgende en voortgezette uiting van éénzelfde misdadig opzet, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd.

13. De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, heeft hij daarbij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang.

Hij heeft gehandeld in een professioneel kader en werd gedreven door winstbejag.

Bij de straffoemeting wordt rekening gehouden met de schade die werd aangericht aan natuur en landschap.

Nu de feiten van aard zijn dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of met één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar moet de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

Verder wordt rekening gehouden met het blanco strafverleden van de beklaagde zodat een deel van de op te leggen geldboete met uitstel kan worden verleend. Dit moet de beklaagde ertoe aanzetten zich in de toekomst aan de geldende voorschriften te houden.

De feiten, zoals hoger omschreven, werden gepleegd deels voor, deels na 1 maart 2004, datum vanaf welke de opdecimes werden gebracht op 45.

Nopens het gevorderde herstel

14 . Bij brief van 7 juni 2004 vorderde de gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur het herstel in de oorspronkelijke staat onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

15. Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. De vordering is afdoende gemotiveerd.

Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwendings, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet.

Het herstel is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de gevolgen van het misdrijf.

Ook het opleggen van een dwangsom is nodig nu blijkt dat de beklaagde niet vrijwillig tot herstel zal overgaan.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194 Wetboek van Strafvordering;
art. 2, 3, 38, 40, 41, 65, 66, 100 Strafwetboek; alsmede de artikelen en
wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen, zoals hiervoor
omschreven;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 8 en 14 §1 van de Wet van 29 juni 1964;

DE RECHTBANK, recht doende OP TEGENSPRAAK,

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen
verklaarde tenlasteleggingen 1 en 2 samen, tot een **GELDBOETE van
VIJFHONDERD EURO**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op
TWEEDUIZEND ZEVENHONDERDVIJFTIG EURO.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40
van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door
een gevangenisstraf van 35 DAGEN.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de
beklaagde, wat betreft **TWEEHONDERD VIJFTIG EURO**, gebracht op
DUIZEND DRIEHONDERD VIJFENZEVENTIG EURO of een vervangende
gevangenisstraf van 18 DAGEN, van de uitgesproken **GELDBOETE van
VIJFHONDERD EURO** zal uitgesteld worden voor een termijn van **VIJF
JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw
misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een
hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg
heeft.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van TIEN EURO, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op VIJFENVIJFTIG EURO, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **35,74 EUR**.

Legt de veroordeelde eveneens een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO in uitvoering van art. 71 van de Wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van art. 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950, houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

*****

Wat betreft de herstellvordering:

BEVEELT de beklaagde op vordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur over te gaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van 3 maanden, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door het afgraven van de ongeveer 250 m³ aangevoerde en open gespreide grond onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag aan de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur en aan het openbaar ministerie.

ZEGT VOOR RECHT dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter;

